

**Helde meele
tasumine.**

Muinasjutt lastele.

Tallinnas.

S. Bloompuu raamatukaupluse
tirjastus.

Helde meeie tasumine.

==

Muinasjutt lastele.

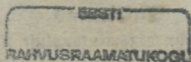

Talbiinas.

J. Ploompuu raamatukaupluse kirjastus

Дозв. цензурою. — Юрьевъ, 23. августа 1904 г.

Печ. въ. тип. М. Шиферъ и М. Антъе, Ревель.

1-05-03395

Imeleib.

Sara hommikul läksivad faks
naisi läbi metsa. Aga nad
ei tundnud kuldsest päikesepais-
test, värskest haljusest
ja õitsevatest põõsastest mingit rõõmu.
Neid rõhus mure ja kurbtus, ehk küll
formid nende selja pääl tühjad ja
kerged olivad.

Kui mõlemad tüki aega vaikides
üksteise kõrval olivad edasi sammunud,
õnas teine nendest ohates:

„Ma ei tea, mis pean tegema.
Pean homme jälle leiba küpsetama,
aga waewalt suudan oma paari peo-
täie jahuga leiwaastja kofku teha.
Kunst, on nii palju näljaseid suusid

täita, kui sul selleks kõige tarvilisemad asjad puuduvad."

"Ka minul pole parem lugu," vastas Liisa: "näen ka oma tagawara iga päew wähenewat ja paraku kannab mu mees kõik wilja westile wiimise asemel kõrtsi. Ja kui ta õhtul kodu tuleb, hullab ja kisendab ta."

"Naene, muretse mulle liha ja leiba!" nagu ma mõni nõi oleksin, kes kõik kofku saab nõiduda. Ja kui siis palju mure ja waewa järele ometi midagi laual seisab, paisub mul iga suutäis suus, nagu ei oleks Jumal seda õnnistanud."

"Ka mina täidan õiglaselt oma kohust," sõnas teine naene, "ja kui see ka kaua kestab, loodan ma siisgi, et armas Jumal kord minu ja mu waeste laste pääle halastab."

Kuna nad sedawiisi wastastifu oma

uskju kinnitasivad ja üksteist trööstisivad, sammusivad nad kähku niidu poole, kus waja oli niidetud heinu segada.

Sääl forraga kuulsivad nad kähinat ofjade kessel ja ühtlasi tundisivad nad, et keegi nende undrukuteft kinni haaras. See oli üks räbalane naene, kes kaeblikult palus:

„Armsad naesed, kui homme leiba küpsetate, siis olge nii lahked ja küpsetage mulle ka üks kuffel. Ta ei pruugi wefikiwist suurem olla.“

„Wefikiwist?“ kordas Liisa. „Sa pead meid küll wist rikkaks, kessel niisuguste leibade küpsetamiseks küllalt jahu kaks on?“

„Oh, kui teil ainult hää tahtmine oleks,“ sõnas kerjus.

„Tahtmist meil on,“ sõnas Anu; „minu sõber ja mina annakšime täiel

käel, aga meil ei ole midagi; peame
isegi omaсте keskkel puudust ja nälga
nägema."

Selle järele sammusiwad naesed
ruttu edasi, et ruttu tööliste juurde
jõuda, kelle rõõmus laul nendele ju
eemalt kõrwu kostis.

Uga kerjus naene ruttas neile kähku
järele, ega jäänud nendest tolligi taha.

„Halastage, halastage!“ hüüdis
ta kaeblikult; „Küpsutage mulle homme
tõesti leib, olgu ta minu pärast ka
wõi ainult peopesa suurune. Pange
ta sinna tamme taha põõsa alla ja
ärge mind seda homme mitte ilma-
aegu otsida laske. Sinnamaa i tahan
ennast teie halastuse pääle mõteldes
trööstida.“

Kerjus fargas nende sõnadega tee
äärde põõsaste sisse ja oli kadunud,

kuna sügaw kaastundmus naeste südant liigutas.

„Jah, nälg on walus, olen seda ka ju tundnud?“ sõnas Liisa. „Sellepärast olen ka ju nii mõnikord wiimase leivatüki kerjajale ära andnud, seda rivas naabri eit, kel jahu küll ja küll, kõwasüdamiselt oma ukse eest on minema kihutanud.“

„Andmine on õndsam kui wõtmine,“ wastas Anu, „ja mis sa arwad, Liisa, kas ei peaks me selle wäesele süisgi ühe kükli küpsutama? Muidugi mitte nii suure, nagu ta enne palus, aga ka mitte nii wäikse, nagu ta wiimati nimetas. Wahest õnnistab armas Jumal ise meie leiba, et nad sugugi wähemad ei saa, kui üks üle aru on.“

„Mina arwan seda ka,“ wastas Liisa; „segame jahud kokku, küll me süis üle kahe wanakese jaoks ka

leiva saame, vähem ei saa see sugugi, kui meie omadgi."

Selle hää nõuu saatsiwad naesed siis lähemal hommikul ka täide, ja seda weel suure häämeelega. Ja kui nad leiwad ahjust wälja wõtsiwad, paniwad nad kõige suurema nendest kõrwale ja wiisiwad lõuna ajal metsa, et seda kerjustest määratud kohale maha panna.

"Oh, kuida see wanafene end saab rõõmustama," sõnas Anu koduteel Liisa wastu.

"Aga homme waatame siisgi järele," wastas Liisa, "kas ta leiva ka tõesti on ära wõtnud."

Ja järgmisel päewal — oli pühapäew — läksiwad mõlemad kirikusse minnes metsast läbi, et järele waadata, kas leib ära wiidud.

Aga näe, see oli weel praegu sääl.

Minult üks näljane hiirekene, feda leiva värskle lõhn sinna meelitanud, istus leiva pääl ja näris selle pruuni kõwa koorikut. Snimeste lähenemist kuuldes kargas ta metsa ja naese nägivad tufaseit, et nende anne, mida nad iseennast ilma jättes andnud, hiirte saagiks oli saanud.

„Wanakene on meile paha nalja teinud,“ sõnas Piisa. „Wõi pidas ta feda liig wäikeseks, sest et ta mitte weskikiwi suurune ei ole?“

„Oh ei, mina ei usu feda mitte,“ tähendas Anu; „ta lubas wiimati ju peopesa suuruse tüfigagi rahul olla. Aga kes teab, kas ta wast haigeks ei ole jäänud või koguni ära surnud; ta nägi nii haiglane wälja.“

„Noh, siis mõtame leiva firikust tülles jälle kaasa. Sinnamaani ei suuda see hiirekene, kes ta pääle säääl

luurab, talle suurt kahju teha," vastas
Siisa.

Weel palju kaastundlikumate tund-
mustega tulivad mõlemad naesed firi-
fust tagasi, kus õpetaja sõnade: „Murra
näljastele leiba," üle ilusa jutluse oli
pidanud.

Nad ei leidnud leiba küll mitte
enam üsna sellest olefust, nagu ta
enne olnud, sest näljane hiirekene
oli wahetajal oma kõhu täis söönud
ja weel sõprugi kaasa toonud; aga
selle pääle oliwad naesed ette walmis-
tatud.

„Tead," sõnas Anu, „meie oleme
selle leiwa nüüd ford waeste jaoks
määranud, ja nõnda jaotame ta homme
waestele ära, ega need pahaks pane,
fui näewad, et hiirekene sellest ka kõhtu
täitnud.“

„Jah, seda teeme,“ sõnas Riisa ja kummardas, et leiba jälle üles võtta.

„Aga mis see on?“ hüüab ta. „Leib on nii raskeks läinud kui veškifimi. Mita mind, Anu, ma ei suuda teda üffi üles tõsta!“

Nad asuvad leivale mõlemad külge, aga waewalt saavad nad külge haata, kui leib nende kätte wahelt jälle maha langeb. Langedes läheb ta keskelt pooleks ja ennäe — suur hulik fuldrahastid kukub säält seest wälja.

See ootamata nähtus mõjub nende pääle nii, et nad ristiskätel üles taewa poole jääwad waatama. Siis koguwad nad kulla põlledes siiske ja töotawad seda mõistlikult tarwitada; iseäranis lubawad nad waseid meeles pidada.

Nad läkšiwad koju tagasi ja oliwad sellest päewast saadik rikkad. Kõik häda ja puudus oli kadunud.

Kes maese pääle halastab
Ja lahkest aitab teda,
See õnnistust siin tunda saab,
Last eemal on kõik häda!

Inglise kirjaniku W. Pillari järel.

Rahalus võidab langust.

Soome rahva jutt, rahvaloomulises keeles.

Agar mees halet põletas, fän-
nud ja künkad kaotas, kae-
was ja kündis, kuni viimaks
rehaaga ruffi seemet mulla
sisse siblis. Iwad idanesivad, kas-
vasivad kaunid kõrred, pääd pääle
paisusivad ja terad külge tekkisivad.
Siis aga juhtus kord faru läbi kuu-
siku käima, leidis lagendiku ja maitset

kännastifus kaswawaid mõnufaid mar-
ju. Sellest sai sõge suure himu iga-
päew wärsket wilja katsumas kääa.
Teisel nädalal tõi taadigi kaasa.

Mees mõistlik mõtles, mis teha.
tui nõnda kallis küli kaotši lähed, wili
kaunis wäheneb. Kaugelt sai küll
sagedasti näha, kuidas karu kamaluga
kõrssi kogus ja teradega täidetud pään
suhu toppis.

Mees mõistlik kättemaksmist mõtles.
Kas linnast lõhju tuua, karu rauad
rafendada ehk endale lastelaewa kuuse
otsa kinnitada, siis ehk saaks sooja
kasufa pettuse palgaks.

Tühi töö; vähemalgi wõid nur-
jatuma nülvida, kawal fange kullutada,
sofistas rebane risust, metsa poisike
padrifust.

Juba mehel mõnus mõte meeles
mõlkus. Ta tahtis keeta terinosiwale

neljajalgsele, mõirgawale metsafuningale fanget kiusatuse kalja, millest tihti taadid kahejalgsedgi käpafile komberdawad ja käigu jõuu kaotawad.

Ja tassis kodunt kauni wasskatla fännastikku, walaš selle sisse wägewat wiina, pipramaiku piiritust ja hää osa mõnusat maqusat mett, mida mesikäpad maiuse roaks arwawad, pidusöögiks peawad. Kattis katla hoolega oksste alla, põllu peendrale paigale. Läts siis ise lähemasse kuuske, puges päält waatama, kuidas karu lugu lähets, metsafuninga käsi käiks.

Karu käperdas tulla, rühkis ragistades ruffisse, wedas õhku ninasse ja ümises. Juba juhatas meelõhn mesikäpa katla ligi, metsataat nuuskas ja kuulas. Siis foristas oksad forralikult kõrwale, kummardas katla kohta, tõstis teise käpa püsti ja limpsas.

Kohe tõmbas teisegi forra, tõstis paremat käppa ja limpsas. Juba kahmas kolmanda forra, tõusis tagumiste jalgade pääle püsti, lõi kaht käppa kokku, kilkas ja karjus, ümises ja mõrises et kuusik kajas. Siis hüppas aja pääle, loopis latid laiali, tagus teibad teisipidi. Kui selle tööga walmis sai, siis läks weel katalt waatama ja moufas neljandama forra.

Sellest kuffus faru kuferpalli, talad tõusiwad taewa poole ja jäi siis taha mõmisedes maad wajutama.

Mõmingi waiis. Mees piilus puust maha ja kufutas firwega surmahoobi karurauga kuflasse. Selle eest sai siis lihad ja nahad ja suured taparahad.

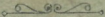
Sai mõni päew möödaläinud, siis faru kallis teinepoolgi tatsutas põllule

tulla, otsima, kuhu küll kaasake kadus,
küljesoojendaja koduut põgenes.

Ka see jõudis katla juurde, nuus-
kis, maitseš, rüüpas, ähkis ja juba
hakkasgi jonni lööma ja tagumiste
jalgadega maad peksuma, kuni kange
kalja vägi tedagi sundis sirewile wis-
kama.

Ka selle sai mees omale saagiks.

Kind 3 kop.

